

РЕШЕНИЕ

№ 1845

гр. София, 19.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16
състав**, в публично заседание на 20.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гургана Маринова, като разгледа дело номер **13759** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 5 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на А. А. А. със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 11 срещу Заповед за задържане на лице № 04-3388 от 09.11.2012г., издадена от полицейски орган при 04 Районно управление Полиция при Столична дирекция на вътрешните работи (РУП – СДВР), с която на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР жалбоподателят е задържан за срок от 24 часа.

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна и постановена при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Поддържа се, че не са налице материално-правните предпоставки на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, които да позволят на административния орган да упражни дадените му правомощия. Направено е искане за присъждане на разноски.

В проведеното по делото открито заседание жалбоподателят, не се явява. От пълномощника му адвокат Е. И. са постъпили писмени бележки, в които към първоначалните доводи са релевирани и нови. Поддържа се искането за отмяна на заповедта за задържане.

Ответникът по оспорването, в лицето на полицейски орган при 04 РУ-СДВР, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Б. оспорва жалбата, с искане същата да бъде отхвърлена като неоснователна.

Административен съд София - град, I отделение, 16 състав, след като взе предвид

наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че издалият оспорената заповед полицейски служител И. Ф. К. е държавен служител, заемащ длъжността „главен полицай” в група „Охрана на обществения ред”, сектор Охранителна полиция” при 04 РУП – СДВР, видно от издаденото удостоверение рег. № 68909 от 05.12.2012г. на началник група „Човешки ресурси” при 04 РУП – СДВР.

От приложената по преписката справка от 05.12.2012г., съставена от инспектор при 04 РУП – СДВР се установява, на 09.11.2012г. в управлението е бил доведен и задържан А. А.. Същият е бил спрян за проверка на посочената дата от полицейски служители.

От направените в информационните масиви справки е констатирано, че А. е регистриран за престъпления по чл. 150, чл. 198 и чл. 199 от НК.

А. А. е проверен за съпричастност по ЗМ 2219/2012г. на 04 РУП – СДВР, касаеща извършен грабеж на 06.11.2012г. При проведената с оспорващия беседа не е получена оперативно-значима информация.

От оперативно издирвателните мероприятия не е установена съпричастност на лицето към извършеното престъпление, както и към други престъпления, извършени на територията на 04 РУП – СДВР.

Като доказателства по делото е прието обяснение от А. А., което е дадено след задържането му в 04 РУП – СДВР, както и протокол за личен обиск на лице рег. № 04-3388 от 09.11.2012г.

Видно от присъда № 8а от 25.04.2012г., постановена по ВНОХД № 1171 от 2011г. по описа на Софийски апелативен съд, А. А. е бил признат за невиновен за извършено престъпление по чл. 199, ал. 1, т. 3, във връзка с чл. 198 от НК.

Административен съд София - град, I отделение, 16 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена А. А. лично на 09.11.2012г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 16.11.2012г. /вх. № 27457/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат негови права и интереси. Във връзка с изложеното, съдът намира, че жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспорената заповед, компетентният административен орган е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, съгласно която полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление.

Задържането под стража на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 64 от ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 от ЗАНН, която има за цел да се предотврати възможността лицето, за което има вероятност да е извършило престъпление, да се укрие и спрямо него да не може да бъде реализирано наказателно преследване. Разпоредбата на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР предполага наличието на данни, от които да може да се направи основателно предположение, че конкретно лице е извършило престъпление.

Съгласно разпоредбата на чл. 169, ал. 1 от АПК, при проверката на оспорения административен акт, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните

доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Проверката и обсъждането в съвкупност и пълнота на всички събрани доказателства в настоящето производство, не дават възможност да се направи безспорен извод за съществуването на описаните в оспорената заповед фактически обстоятелства, дали възможност на компетентния административен орган, да упражни правомощията си. Според настоящия състав на съда не е доказано по категоричен начин, че преди издаването на оспорената заповед е имало данни или обосновано предположение, че А. А. е извършил престъпление. При извършената проверка при задържането му, видно от посочената по-горе справка, не е установено той да е бил издирван във връзка с някакво извършено от него противоправно деяние. При личния му обиск, направен в последствие у него не са били открити предмети, чието притежание е забранено или за които да е имало съмнение, че са били предмет на престъпление. По дрехите му не е имало следи от кръв или други белези, сочещи участието му в някакво противоправно деяние. Държанието му също не е давало повод той да бъде задържан. Целта на мярката по чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР е да предотврати укриване на заподозряното лице и да препятства възможността да извърши друго престъпление или да осуети наказателно преследване, като за всеки конкретен случай на задържане данните следва да бъдат категорично установени. Според настоящия състав на съда, в разглеждания случай тези условия не са изпълнени.

За да възникнат предпоставките за налагане на принудителната мярка е достатъчно да има обосновано предположение, че лицето може да е извършило противоправно деяние, което в разглеждания случай не е установено по категоричен и безспорен начин.

Изложеното до тук налага извода, че е налице разминаване на приетите от органа за установени фактически обстоятелства, послужили му като основание да упражни дадените му от закона правомощия, с действителните такива, което представлява нарушение на възприетия в чл. 7 от АПК принцип на истинност - административните актове да се основават на действителните факти от значение за случая и на целта. Нарушен е и принципа на съразмерност, регламентиран в чл. 6 от АПК, а именно, че административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

Предвид на изложените съображения следва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената форма, но при несъответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя се дължат разноски. Направените по делото разноски, за които съществуват доказателства са в размер на 10,00 лв. – платена държавна такса. Жалбоподателят А. А. А. е представляван от упълномощен от него адвокат, за доказването на което е представено пълномощно от 15.11.2012г. и договор за правна защита и съдействие от същата дата в пункт III на който е вписано: „Договорено възнаграждение - безплатно, по чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата” Този договор не е оспорен от ответната страна при приемането му от съда, поради което и настоящият състав, съобразявайки се с него следва да присъди адвокатско възнаграждение, определено на основание чл. 38, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 2 от ЗА и чл. 8 във вр. с чл. 7 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер на 150 лв. С Наредба № 1 от 09.07.2004г. за

минималните размери на адвокатските възнаграждения са фиксирани минималните прагове на адвокатските хонорари за предоставяните услуги. Съгласно чл. 8 от наредбата, за защита по административни дела хонорарът на повереника на страната се определя съобразно разпоредбата на чл. 7, ал. 1, т. 4 и ал. 2 от същата. В параграф 2 от допълнителните разпоредби към цитирания нормативен административен акт изрично е посочен начина на формиране на минималния размер, но в хипотезите на прекомерност на получения хонорар, каквато не е налице в конкретния случай. Нормата на чл. 38, ал. 2 от ЗА регламентира изискването в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноси, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение. Следователно в разглеждания случай при спазване на специалното правило на обсъдената правна норма адвокатското възнаграждение следва да бъде присъдено на адв. Е. И..

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен съд София - град, I отделение, 16 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на А. А. А. Заповед за задържане на лице № 04-3388 от 09.11.2012г., издадена от полицейски орган при 04 Районно управление Полиция при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. А. А., ЕГН: [ЕГН] сума в размер на 10/десет/лева, представляваща направените във връзка с делото разноси.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на адвокат Е. И. от Софийска адвокатска колегия разноси по адм. д. №13759/2012г., по описа на Административен съд – София град в размер на 150 (сто и петдесет) лева - адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

Административен съдия: